Ч. 281 Четверъ 16 (28) грудня 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Администрація: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціѣ неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Політичне убійство въ Празѣ.

Поліція прагска выкрыла вже убійникôвъ Рудольфа Мрвы. Телеґрама бюра кореспонденційного доносить о тôмъ коротко такъ: „Пôдозрѣнѣ о убитє Мрвы Долежаль и Драґунъ признали ся вчера вечеромъ до убійства. Въ суботу вечеромъ убили они оба Мрву въ его помешканю. Запытанѣ о то, що ихъ до того спонукало, сказали они, що бесѣда пос. Герольда въ Палатѣ пословъ пôддала имъ ту гадку“.

О обохъ убійникахъ, о способѣ довершення ними злочину и ихъ арештованю та признаню ся до убійства, подають часописи ще такѣ вѣсти:

Поліція знала первѣстно лишь о двохъ людехъ, що на короткій часъ передъ убитємъ Мрвы грали зъ нимъ въ карты; бувъ то Долежаль, челядникъ слюсарскій, о котрôмъ сказала въ поліціи тѣтк Мрвы и якійсь другій, котрого назвища она не умѣла подати. Долежаля знала поліція вже давнѣйше, бо вôнъ пересидѣвъ 7 недѣль у вязници за належане до тайного товариства „Омладіна“. Комісарь поліціѣ Оліч зайшовъ бувъ ще вечеромъ въ суботу до родичѣвъ Долежаля въ Жишковѣ, але тѣ сказали ему, що не знають, де ихъ сынъ обертае ся; знають лишь то, що вôнъ товаришуе зъ якимсь челядникомъ шевскимъ Кріжемъ. Аґентъ поліційный вышукавъ помешкане того Кріжа, котрый также вже кôлька недѣль сидѣвъ въ арештѣ, а въ недѣлю рано зайшовъ туды комісарь Оліч и заставъ тамъ дѣйстно Долежаля. Долежаль не признавъ ся до убійства, але сказавъ, що бувъ дѣйстно въ суботу у Мрвы и гравъ зъ нимъ въ карты; бувъ тамъ также и челядникъ лякерничій Драґунъ. Вôнъ, Долежаль, вийшовъ опôсля и не знае, що стало ся дальше. Долежаля и Кріжа арештовано.

Урядникъ поліційный пôшовъ вôдтакъ до помешканя Драґуна, але не заставъ его тутъ. Тымчасомъ довѣдала ся поліція, що Драґунъ бувъ у Кріжа, закимъ тамъ ще явивъ ся бувъ урядникъ поліціѣ, и мавъ около полудня знову туды прийти. Недалеко помешканя Кріжа чекавъ отже аґентъ поліційный, що знавъ Драґуна, и коли той надійшовъ, арештувавъ его. Долежаль и Драґунъ признали ся були зъ разу, що були у Мрвы и грали зъ нимъ въ карты, але до убійства не признавали ся. Ажь въ понедѣлокъ по довшôмъ переслуханю сказавъ Долежаль: „Коли Драґунъ звôльнить мене вôдъ присяги, яку я ему зложивъ, то все скажу“. Приведено заразъ Драґуна и поставлено его Долежалеви до очей, а коли комісарь поліціѣ повторивъ ему то, що Долежаль сказавъ, вôдозвавъ ся Драґунъ до Долежаля: Держи ся того, щось зôзнавъ до протоколу. Остаточно по чотирохъ годинахъ переслуханя признавъ ся насамперед Долежаль а вôдтакъ и Драґунъ до убійства та розповѣли майже згôдно такъ:

Въ суботу по полудни були они оба у Кріжа на Жишковѣ и о 3 год. выбрали ся до Праги. Зайшли до Мрвы и запукавши до дверей, подали ему умовленый знакъ и тогды вôнъ имъ отворивъ. Мрва повитавъ ихъ сердечно и засѣли грати въ карты. Мрва мавъ лишь 20 кр , а коли програвъ 3 кр., сказавъ, що не буде грати дальше и взявъ ся прикрашувати яличку на Рôздво. Они оба помагали ему при тôмъ, а вôдтакъ попросили его, щобы вôнъ позычивъ имъ шабель. Мрва сказавъ на то, що не мае, бо поліція забрала ему всяку зброю. Долежаль и Драґунъ почали тогды жартомъ бороти ся, а Мрва смѣявъ ся зъ того сердечно и ставъ спѣвати якусь хорватску пѣснь, въ котрôй каже ся, що зрадникови належить ся смерть. „Пѣснь та — кажуть оба виновники — зробила на насъ велике враженє и дуже насъ пôдбурила. Мрва переставъ тогды еѣ спѣвати а заспѣвавъ якусь веселу пѣснь польску. Въ тôй отже хвили вôдозвавъ ся Долежаль до Драґуна: „Франтішку, коли теперь не возьмешь ся до дѣла, то не хочу вже зъ тобою говорити“. Тогды вхопивъ Драґунъ Мрву за шию и за груды та звaливъ на землю. Теперь прискочивъ Долежаль, добувъ штилетъ и зъ цѣлои силы пробивъ нимъ Мрву въ само серце. Зъ раны бухнула кровь. Долежаль обтеръ нôжъ и оба зъ Драґуномъ выйшли, а коли переходили мостомъ через Велтаву, Долежаль кинувъ нôжъ до рѣки.

Оба злочинцѣ хотѣли вôдтакъ покинути Прагу, але нагадавшись вступити насамперед до шинку на Жишковѣ и грали въ біляръ. Вôдтакъ пôшли до Кріжа и переночували у него. Зъ дальшихъ зôзнань виновникôвъ выходить, що головнымъ виновникомъ убійства бувъ Кріжъ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 16 грудня вôдбули ся загальнѣ зборы товариства „Руска Бесѣда“ въ Стани-

1)

МѢЖЬ БЕДУИНАМИ ВЪ ГЕДЖАСЪ.

Новеля Л. Бельота.

I.

....„Доношу тобѣ, дорога приятелько, що въ тôй хвили ѣду пароходомъ по Червонôмъ морю, въ половинѣ дороги помѣжь Африкою и Азією. Простягнувши руку на лѣво на всхôдъ, есмь въ Арабіи — простягнувши еѣ на право на захôдъ, есмь у Нубіи. Отже бачишь зъ того, що мое положене дуже выгôдне.

Впрочôмъ ѣзда пароходомъ незвычайно цѣкава. На другій день въ ранцѣ по выѣздѣ зъ Суезу, пôдчасъ прекрасной погоды, бачимо пôднôжа Синаю, божои горы, о чертахъ чистыхъ и смѣлыхъ. Не здержуючи ся минаемо мѣсточко Торъ, замешкане Коптами, сими потомками первѣстныхъ мешканцѣвъ Египту, и въ 24 годинъ по тôмъ закидаемо якорь при всхôднôмъ березѣ пристани.

Звôдтамъ ѣдемо знову по Червонôмъ морю и стаемо на кôлька хвиль въ Иямбо на земли арабскôй. Есть то немовь свята земля, де загорѣлôсть мусулманьска незвычайно велика, бо треба признати, що свята земля у тôмъ краю то пристановище нетерпимости и варварства.

Зъ Иямбо плыли мы повздовжь берегôвъ ажь до Джеддахъ; ее мѣсто постановила наша мала европейска експедиція звидѣти. Панѣ де Ґеранъ, панове де Моренъ, Перівръ и Делянжъ высѣли на берегъ разомъ зъ двома Арабами, Омаромъ и Алімъ, котрыхъ мы наняли на товмачѣвъ и слугъ. Осипъ, нашь парискій камердинеръ, бувъ также у нашôмъ товариствѣ. Сей дурень вôдъ часу нашого выѣзду старае ся стати Арабомъ, носить бурнусъ и замѣсть написати на баґажахъ, высланыхъ напередъ до Египту „Осипъ“ написавъ на нихъ: „Могамедъ Абдъ-ель-Газаль“, прôзвище выдумане, котре уважавъ потрѣбнымъ для себе приняти. И що зъ того вышло? Ого въ Суезѣ якійсь дѣйстный Могамедъ (се имя ту дуже звычайне) упôмнувъ ся о баґажѣ Осипа, такъ якъ бы они до него належали. Выдали ему ихъ заразъ задля недбалости египетскои, злученои зô злою вѣрою, що намъ неразъ дала ся въ знаки.

Не потребую вамъ, панѣ, казати, що намъ зовсѣмъ не хотѣло ся слухати нарѣкань Осипа и давати о тôмъ знати поліціи. Мы пригадали собѣ сей высказъ, що ставъ ся историчнымъ: „День, въ котрôмъ вôднайде ся въ Египтѣ украдена хустка, буде днемъ рѣшення квестіѣ всхôдной“.

Джеддахъ, котре що тôлько звидѣла я, складае ся зъ одной довгои улицѣ, повнои базарôвъ, въ котрыхъ мѣстять ся выробы нашого промыслу и прôбки всхôдныхъ выробôвъ. Передовсѣмъ цѣкавѣ суть ту торги, призначенѣ на втихомирене апетиту и лакомства прочанъ въ Мекки. Видко тамъ купы овочѣвъ и огородовины, позбиранѣ въ Африцѣ и Азіи и привеженѣ на корабляхъ або караванами; стосы гарбузôвъ, кокосовыхъ орѣхôвъ, дактилѣвъ, фасолѣ и картофлѣ. На довгихъ столахъ стоять также высокѣ пірамиды зъ тѣстъ и любимыхъ печивъ арабскихъ.

Тѣ склепы, ринки и базарѣ запханѣ Турками, Египтянами, Индіянами и Африканцями. Можна тамъ стрѣтити и собакъ и коней, а навѣть верблюдôвъ, котрѣ середъ тои товпы и стиску выглядають якъ бы настрашенѣ. Посувають ся они помалу, наче лякають ся, щобы не потовкли чого. Женщины не боять ся заходити въ ту товпу: молодѣ, прекраснѣ Арабки переходять поважно, зъ вôдкрытыми лицями, а попри нихъ идуть мусулманы зъ густыми серпанками та ступають тяжко въ довгихъ папуцяхъ зъ жовтои шкôры. Иншѣ мусулманки, що належать до высшихъ клясъ, ѣздять на всѣ боки на ослахъ, а коло нихъ идуть обрѣзанцѣ.

. . . .

Охъ, дорога приятелько, що за нещастє, яке горе! Панъ де Моренъ — душа, гуморъ, радôсть нашои караваны, пропавъ черезъ свою вôдвагу.

Кобы ты знала!... Охъ! то страшно... померти въ его вѣку! Бѣжу зъ панею де Ґеранъ до консуляту французского“...

II.

Обава місъ Беатріксъ Полесъ не була безосновна; если панъ де Моренъ живъ ще, а о тôмъ можна було сумнѣвати ся, то всежь грозила ему велика небезпечнôсть. Отъ що зъ нимъ лучило ся:

славовѣ, на котрыхъ, по принятю до вѣдомости справозданя зъ дѣяльности выдѣлу товариства за минувшій два роки и справозданя касового, выбрано новый выдѣлъ тому, що давный голова проф. Остапъ Левицкій заявивъ, що поновного выбору до выдѣлу зъ причины недуги не прийме. Головою товариства выбрано п. Т. Стахевича, властителя торговлѣ рѣчей церковныхъ и члена рады мѣскои. До нового выдѣлу ввойшли яко члены пп.: Зарицкій, Кокорудзъ, дръ Коцюба, Кумановскій, оо. Куницкій и Туркевичь, а яко заступники пп.: Бѣленькій и Лотоцкій.

„Руска Бесѣда" въ Станиславовѣ мае бути пôсля погляду загалу осередкомъ житя и руху умыслового та проводити въ змаганяхъ Русинôвъ не тôлько Станиславова, але цѣлои Станиславôвщины. Длятого новый выдѣлъ буде докладати всѣхъ старань, щобы „Руска Бесѣда" вôдповѣла дѣйстно своѣй задачи, а именно ужие всѣхъ способôвъ, щобы згорнути коло спôльного огнища всѣхъ щиромыслячихъ Русинôвъ, полагодити, если якй були, непорозумѣня мѣжь деякими членами, розвѣяти ту нещасну, не знати зъ вôдки загнѣздившу ся рôвнодушнôсть до справъ народно-рускихъ, оживити житє товариске и выдвигнути „Бесѣду" на таке становище, яке она повинна занимати яко одинъ зъ головныхъ осередкôвъ провінціяльныхъ орґанічного дѣланя и руху Русинôвъ. Додати до того годить ся, що „Руска Бесѣда" въ Станиславовѣ мае въ загальнôмъ розвою подѣй народныхъ галицкои Руси ще зъ того огляду велику важнôсть, що она находить ся въ мѣстѣ, де резидуе рускій епископъ зъ консисторією — отже той чинникъ, котрый якъ у инишихъ народôвъ, такъ у насъ повиненъ чейже вельми морально пôдмагати розвôй народно-рускихъ справъ.

Взявши все тое на увагу, сподѣють ся станиславôвскй Русины, що новый выдѣлъ такъ попровадить справы, що „Руска Бесѣда" станиславôвска не лишить ся по-заду по-за иншими провінціяльными центрами, такими, якъ Перемышль, Стрый, Бережаны, Коломыя, Самбôръ, Тернопôль у всѣмъ тôмъ, що дотыкае національного житя Русинôвъ.

Въ сихъ дняхъ мавъ выдѣлъ товариства Рускихъ Женщинъ въ Станиславовѣ пôдъ проводомъ панѣ меценасовои Бучиньскои нараду надъ способомъ, въ якій бы можна при помочи призбираныхъ вже фантôвъ побôльшити фондъ призначеный на основане руского интернату для дѣвчатъ, котрй ходили бы до публичныхъ шкôлъ въ Станиславовѣ. Выдѣлъ товариства не спускае справы интернату нѣколи зъ ока. Постановивъ отже устроити сихъ мясниць вечеръ зъ танцями въ полученю зъ томболею. Коли Русинки патріотки не тôлько зô Станиславова, але такожь и зъ близшихъ и дальшихъ околиць займуть ся щиро тою справою, то певно товариство Рускихъ Женщинъ буде могло вже разъ замѣрене дѣло розпочати и отворити згаданый интернатъ, щобы рускй дѣвчата замѣсцевй публичныхъ шкôлъ не потребували нидѣти по розмаитыхъ станціяхъ и набиратись рôзныхъ хибныхъ поглядôвъ, але щобы найшли у взôрцево веденôмъ интернатѣ материньску опѣку и щиро-руске, патріотичне выхованє. Се справа загально-руска. Длятого выдѣлъ того-жь товариства мае право надѣятись, що и вечерокъ знаменито удастъ ся и томболя принесе великій зыскъ, призначеный на такъ хорошу цѣль.

Переглядъ політичный.

Зачувати, що правительство думае предложити соймамъ краевымъ квестіонаръ въ справѣ реформы выборчои и ажь на пôдставѣ одержаныхъ вôдповѣдей буде выготовленый проектъ реформы выборчои при спôльнôй роботѣ міністрôвъ Пленера, Мадейского и Шенборна.

Пôдчасъ дебаты адресовои въ румуньскôмъ парляментѣ заявивъ міністеръ справъ заграничныхъ, що поступованє консервативнои партіѣ єсть дуже розважне. Правительство румуньске не може нѣякъ интервеніювати въ справѣ семигородскихъ Румунôвъ, бо то значило бы або вôйну або упокорене. Румунія не може своеѣ політики заграничнои пôдпорядкувати бажанямъ интересôвъ семигородскихъ Румунôвъ, бо мае свою власну політику. Заявленє се приняла палата зъ повнымъ вдоволенемъ.

Новинки.

Львôвъ дня 26 грудня.

— **Авансъ рôздвяный въ арміи.** Именовано теперь комендантами полкôвъ 29 пôдполковникôвъ и 12 майорôвъ, а пôдполковниками 15 майорôвъ; 29 капітанôвъ I. клясы майорами, 71 капітанôвъ II. клясы капітанами I. клясы, 56 поручникôвъ капітанами II. клясы, 126 пôдпоручникôвъ поручниками, а 17 кадетôвъ пôдпоручниками. Пôдпоручниками въ резервѣ именовано 2018 кадетôвъ и пôдофіцирôвъ въ резервѣ. Мѣжь иншими именованый пôдпоручникомъ въ резервѣ: Иванъ Щиґельскій при 10 полку, Осипъ Ганчаковскій 55, Василь Чёрскій 41, Иванъ Сандецкій 10, Иванъ Худый 15, Андрѣй Куровскій 56, Осипъ Марсякъ 20, Левъ Товарницкій 30, Евґеній Войнаровскій 77, Емануиль Купаренко 41, Петро Курмановичь 80, Омелянъ Пааръ 89 и Осипъ Лѣсовскій 80. При кавалеріи: Стефанъ Яновскій ул. 6, Антôнъ Собота 8, Евстахій Буковскій 7. При артилеріи: Володиславъ Федоровичь 11.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Збаражи оголошуе конкурсъ на посады учителѣвъ въ Коршеловцѣ, Терпиловцѣ, Новôмъ сесѣ, Гнилицяхъ, Козярахъ, Лубѣнкахъ нижныхъ и выжныхъ, Лозôвцѣ, Мединѣ, Скорикахъ и Шилахъ; дальше на посады 2 старшихъ учительокъ въ Збаражи и на посаду молодшихъ учителѣвъ: въ Збаражи, Токахъ, Стрыѣцѣ и Залужи. Подаия треба вносити до 31 сѣчня.

— **Презенту** на гр. кат. приходство въ Брустурахъ надало ц. к. Намѣсництво о. Миколаеви Смальцѣ въ Хомчина, а гр. кат. парохію въ Космачи о. Кирилови Лукасевичеви зъ Мшанця.

— **Добра нагода** зближае ся до збираня даткôвъ на рускій театръ, а то свята рôздвянй и новый рôкъ. Коли родины зберуть ся разомъ святкувати се велике свято христіяньске, то при тôй нагодѣ не повиннй забувати и про ту цѣль, котра може принести велику користь и славу нашому народови, а именно про будову руского театру. Нѣхто не жадае великихъ сумъ, нѣ! нехай лишь кождый дасть по кôлька крейцарôвъ, а сума збере ся поважна. Велику надѣю покладае комітетъ будовы на колядникôвъ рôздвяныхъ. Замѣсть заколядованй грошѣ прогайнувати — чи не красше было бы дати ихъ на театръ? И знову треба ту сказати: Не соромѣть ся, що то буде наприкладъ лише 50 кр., пôшлѣть ихъ комітетови, а вôнъ зъ вдячностію прийме ихъ. Насъ кождого не стати на сотки зр , добре якъ бы кождый не пожалужавъ шѣстки.... Кобы лише найшовъ ся въ кождôмъ селѣ чоловѣкъ, що схотѣвъ бы заняти ся збиранемъ та вмѣвъ промовити до людей та пояснити имъ, на що пôдуть тй грошѣ. По Рôздвѣ зачнуть ся весѣля — для всѣхъ молодятъ хвиля найважнѣйша въ житю. Чи не було бы то гарно, якъ бы на кождôмъ весѣлю и молодята и гостѣ весѣльнй зложили кôлька шѣстокъ на театръ. Уже наставъ такій гарный звычай мѣжь нашою интеліґенціею, а якъ же бы то мило було почути, що и селяне и мѣщане завели у себе такій добрый звычай. Комітетъ будовы и мы вôдъ себе звертаемо на се увагу,

---

Ледви въѣхавъ до пристани въ Джеддахъ, сейчасъ высѣвъ на сушу зъ товаришами подорожи и своимъ слугою Осипомъ-Могамедомъ. По досыть довгôй прогульцѣ помѣжь базарами, панѣ де Ґеранъ хотѣла вернути на берегъ; панове Делянжъ и Перієръ рѣшили ся заразъ вôдпровадити єѣ. Панъ де Моренъ бажавъ оглянути мѣсто докладно и тому проходжувавъ ся дальше разомъ зъ Осипомъ, що ступавъ о кôлька крокôвъ за нимъ, въ новôмъ бурнусѣ, купленôмъ у Каирѣ, на мѣсце скраденого зъ иншими баґажами.

Выйшовши зъ базару, панъ де Моренъ пустивъ ся въ дорогу, що веде до Мекки. Небавомъ станувъ передъ великою помальованою брамою, прикрашеною зелеными и червоными стяжками. Тôлько що хотѣвъ увôйти пôдъ склепѣнє брамы, коли дôгнавъ єго оденъ слуга арабскій, котрого єму дали въ Каирѣ, а котрый мавъ бути єго товмачемъ.

— Пане — сказавъ до него Алі — не входи въ ту браму. Веде она на дорогу, котрою ходять прочане музулманьскй; мешканцѣ Джеддаху не люблять, щобы христіяне туды ходили. Ще й нинѣ можешь побачити въ мурѣ зелѣзнй гаки призначенй до вѣшаня невѣрныхъ, котрй були такъ зухвалй, що перейшли туды. Завдяки Мегмедови-Алі сей звычай варварскій щезъ уже давно, але мимо того дорога до Мекки все небезпечна, а загорѣлй прочане можуть тебе зневажити.

Вѣрный Могамедъ Абдъ-ель-Газаль, мимо бурнусу, що повиненъ бувъ додати єму вôдваги, цофнувъ ся кôлька крокôвъ, почувши ту мову, а панъ де Моренъ хвилину вагавъ ся, але также уступивъ ся. Подумавъ собѣ, що припрѣкъ товаришити пани Ґеранъ до Африки, що прогулька єго на береги Арабіѣ була лише причинкомъ и що несправедливо було бы для цѣкавости выставити себе на пебезпечнôсть. Мимо того всего не переставъ проходжувати ся. Вôдъ брамы Мекки молодый Французъ звернувъ ся, все въ товариствѣ Осипа, а симъ разомъ и въ товариствѣ Аліого, до другои брамы, що веде до Медины; минувъ муры Джеддахъ и станувъ передъ Мечетомъ.

— Се могила нашои спôльнои матери — сказавъ Алі, котрого Моренъ спытавъ поглядомъ. Въ коранѣ стоить, що Ева, выгнана зъ раю земского, схоронила ся до мѣсця, де нинѣ стоить Мекка, тамъ померла и погребали єѣ въ тôмъ мѣсци.

Панъ де Моренъ глянувъ окомъ профана на могилу, котра не дуже здавала ся єму правдивою и пôшовъ дальше. Проходивъ теперь широку, высохлу рôвнину, окружену ланцухомъ гôръ. Здалека виднѣло мѣсто Джеддахъ, зô своими домами, збудоваными пôвколесомъ, черезъ що було подôбне до мѣста италійского, та зô своими мінаретами, мурами и мечетами.

Втомленый спекою усѣвъ небавомъ въ тѣни карловатои пальмы и запаливъ циґаро. Коли такъ хвилину вôдпочивавъ, надъѣхала невелика каравана, що складала ся зъ шести Арабôвъ. Зъ нихъ оденъ бувъ на кони, а пять сидѣло на верблюдахъ. Каравана здержала ся троха оподалѣкъ вôдъ старого поломаного вѣтрака, котрого выставивъ въ р. 1815 Мегмедъ Алі пôдчасъ свого походу на Геджасъ.

Оденъ зъ Бедуинôвъ, а именно той що сидѣвъ на кони, объѣхавъ вѣтракъ доокола, злѣзъ зъ коня и усѣвъ о якихъ пятьдесять крокôвъ вôдъ пана де Морена. Той вынявъ свôй альбумъ и почавъ рисувати Араба, бо подобавъ ся єму у своѣй одежи. Досыть зношеный бурнусъ зъ бѣлыми и чорными пасками покрывавъ цѣлу єго постать; шнуръ, сплетеный зъ терети верблюда, придержувавъ довкола головы чорну вовняну хустку, що заступала турбанъ; въ однôй руцѣ державъ стрѣльбу зъ льонтомъ, въ другôй списку; при поясѣ висѣвъ на довгôй стяжцѣ нôжь.

Молодый маляръ скôнчивъ самъ свôй начеркъ и ховавъ олôвцѣ, коли наразъ почувъ крикъ. Обернувъ ся скоро, шукаючи очима Осипа и Аліого, але не мôгъ ихъ побачити. Занепокоивъ ся и думавъ побѣгти въ сторону вѣтрака, котрый мôгъ єму заслонити товаришѣвъ, коли наразъ зъявивъ ся товмачь. Вôнъ бувъ немовь у розпуцѣ, пôдносивъ руки до неба и говоривъ голосно до Бедуина, котрого одежу що-тôлько намальовано. Панъ де Моренъ пôдôйшовъ до нихъ и тодѣ зрозумѣвъ, о що пôшло. Пôдчасъ коли Моренъ рисувавъ, єго слуга Осипъ, цѣкавый певно дôзнати ся, чи въ одежи, яку носивъ на собѣ, Арабы возьмуть єго за одного зô своихъ, пôдôйшовъ до нихъ зъ усмѣхомъ. Але заразъ єго врадуване лице нахмарило ся, а очи, що блукали по просторѣ, вдивили ся въ одну точку, рука єго простягла ся, а палець показувавъ оденъ предметъ. Вôнъ побачивъ на хребтѣ одного верблюда бôльшу частину своихъ баґажѣвъ, украденыхъ на коморѣ суезкôй. Не лише розпôзнавъ свою найдорожшу валізу, але крôмъ того вычитавъ на однôй скрини власноручно въ Парижи написане имя: Могамедъ Абдъ-ель-Газаль. Отже найшовъ вкôнци злодѣя! Не хотѣвъ дати єму утечи и пустивъ ся до Бедуинôвъ. Тому, що цѣлу громаду, зложену зъ Осипа, верблюдôвъ и властителѣвъ засло-

що не годить ся намъ маловажьти такои рѣчи, на котру иншій нарôдъ гордый. Атже и мы не послѣдній! Хто самъ собѣ знае цѣну, того и люде шанують. Покажѣмъ же, що и мы вмѣеме дбати про себе!

— **Наслѣдки сварки.** Дня 22 с. м. въ Золочевѣ повѣта лѣского селянинъ Иванъ Котимъ посваривъ ся зô своею рôднею, женщины повтѣкали въ хаты, а вôнъ тогды схопивъ шестимѣсячну дитину, забивъ на мѣсци и вже неживу выкинувъ на сусѣдне подвôре. Убійника вôдставлено до суду въ Балигородѣ.

— **Читальня у Витковѣ.** Дня 3 грудня въ праздникъ Воведеня Пр. Богородицѣ въ полудня вôдбуло ся вôдкрыте читальнѣ Витковскои, котру помѣщено въ хорошôмъ домѣ громадскôмъ. Торжество тое розпочавъ мѣсцевый парохъ хорошою промовою, въ котрôй пояснивъ цѣль и значѣне читальнѣ и загрѣвъ численно зôбраныхъ, щобы вписували ся въ члены читальнѣ и брали въ нѣй живу участь, почôмъ промовлявъ ще до зôбраныхъ п. Якôвъ Миколаевичь, учитель зъ Полового. Опôсля наступило вписуване членôвъ, котрыхъ приступило надъ 60 зъ рôчною уплатою по 50 кр. По сѣмъ приступлено до выборôвъ выдѣлу читальнѣ. Одноголосно выбрано головою читальнѣ мѣсцевои пароха Вп. о. Теофиля Корчиньского, заступникомъ головы ч. Сильвестра Коса, мѣщанина зъ Виткова нового, секретаремъ п. Володислава Дигдалу, учителя въ Витковѣ старôмъ, господаремъ ч. Ивана Порембского, господаря въ Витковѣ старôмъ, а заступниками выдѣловыхъ, ч. Павла Сологуба, господаря зъ Оборотова и ч Василя Пахолюка, господаря зъ Виткова старого. Потôмъ державъ п. Володиславъ Левицкій, управитель школы народнои въ Витковѣ новôмъ хорошій вôдчитъ на тему просвѣты народнои. По довшôмъ оживленôмъ розговорѣ зôбраныхъ, закôнчено торжество многолѣтемъ для Найяснѣйшого Монарха, о. пароха и прибувшихъ гостей.

— **Вôдозва.** Жаль серце стискае, коли побачишь якъ бôльша часть дѣтей, що ходить до рускихъ народныхъ школъ у Львовѣ, спѣшить до нихъ въ дуже убогôй и дранôй одежинѣ. Мимохôть насуваесь гадка: якъ оно бѣдне, обôдране та голодне може еще учитись?! А оно надѣя наша, надѣя красшои будучности Руси. Зъ огляду на се постановивъ „Клюбъ Русинокъ" занятись долею тои надѣѣ нашои, та старатись о те, щобы тѣ дѣта, коли пôдростуть, не лише згадували теплымъ словомъ тыхъ, що про нихъ памятали, але и черезъ те цѣлою душею вôддавались праци для народу руского. Невелике еще число Русинокъ, що вписались до „Клюбу Русинокъ", не въ силѣ подати тôй дѣтворѣ помочи потрѣбнои, проте вôдзываесь „Клюбъ Русинокъ" до всѣхъ Матерей, Батькôвъ и Добродѣѣвъ, щобы поспѣшали зъ помочею можливою, складаючи на сю цѣль то датки грошевй, то одежину переношену зъ власныхъ дѣтей якъ дѣвчатъ такъ и хлопцѣвъ. Особливо теперь пора надсылаты тѣ дары якъ найбôльше, бо и зима зачинае бѣдотѣ доскулювати та и принявъ ся у насъ звычай об даровувати бѣдну молодѣжь на святый вечеръ. Всякѣ датки въ грошехъ, одежинѣ, книжкахъ и пр. просимо присылати пôдъ адресою предсѣдательки „Клюбу Русинокъ" п-ѣ Г. Шухевичевои у Львовѣ ул. Чарнецкого 26 Всѣ другѣ часописи просимо повторити отсю вôдозву. У Львовѣ 23 грудня 1893. Г. Шухевичева, предсѣдателька „Клюбу Русинокъ". — И. Федакôвна, секретарка.

Штука, наука и література.

— **Выдавництва „Львôвского Бояна".** Послѣдними часами выдавъ „Львôвскій Боянъ" прекрасный у творъ музычный Нѣщиньского „Закувала сива зазуля", котрый такъ розôйшовъ ся по Галичинѣ, що показала ся потреба выдати его другій разъ. Сей другій накладъ далеко красшій якъ першій: и окладинка гарна и ноты вôдбити четко та чисто. — Такъ само другимъ накладомъ появили ся теперь заходомъ Бояна „Коляды", котрѣ уложивъ Остапъ Нижанковскій. Не лише любителѣ музыки але и цѣлый загалъ нашои суспôльности повитае дуже радо се выдавництво, котрого першій накладъ въ мить розкуплено. Се свѣдчить найлѣпше не лише о высокôй вартости музичнôй и силѣ колядъ, але и о потребѣ другого накладу, котрый выконано такъ гарно, якъ нѣодно дотеперѣшне выдавництво руске, а мѣритись може зъ найкрасшими выданями музичными заграницѣ. До сего причинивъ ся попередъ усего п. С. Качоръ Батовскій, одинъ зъ первшихъ малярѣвъ львôвскихъ и одинокій мѣжь польскими артистами знатокъ руского народу, выконавши безинтересовно рисунокъ на окладинку. Русинокъ представляе колядникôвъ зъ звѣздою, що пôзнымъ вечеромъ, бродячи глубоко въ снѣгу, звѣщають вôдъ хаты до хаты рождество Христа. Літоґрафічнымъ выконанемъ якъ рôзнобарвнои картины такъ знаменитымъ друкомъ нотъ занявъ ся п. Андрейчинъ, літоґрафъ Русинъ, котрого заходови ся праця приносить славу. Не дивно, що въ наслѣдокъ сего выкôнченя и цѣна выпуску пôдступила на 40 кр., але певно нѣхто хочьбы для самои окладинки не пожалуе того выдатку. и закупить выдане, котре можна дôстати якъ въ тов „Львôвскій Боянъ", такъ и въ книгарни Ставропигійскôй.

ТЕЛЕГРАМЫ

Вельсъ 27 грудня. Є. Вел. Цѣсарь вôдъѣхавъ вчера по полудни до Вѣдня.

Барцельона 27 грудня. Анархістъ Січассоль призналъ ся, що робивъ бомбы т. зв. Орхініого, котрыхъ ужито до замаху на маршалка Мартінецъ-Кампосъ и въ театрѣ.

Кальтанісетта 27 грудня. Въ наслѣдокъ арештованя якогось чоловѣка, котрый въ громадѣ Вальґварнера бунтувавъ людей, выбухла тамъ ворохобня. Упôмненя жандармôвъ не помогли нѣчого. Кôлькатысячна товпа людей пустилась улицями, пôдпалила урядъ громадскій, почту и телеґрафъ и кôлька инших будынкôвъ.

Софія 27 грудня. Собраніе ухвалило пôдвысшену о 400.000 левôвъ цивільну лісту князя, а вôдтакъ приняло черезъ акламацію, щобы и сиротамъ по ки. Александрѣ Батенберґскôй вызначити рôчну пенсію въ сумѣ 40.000 левôвъ.

Амстердамъ 27 грудня. Два тысячѣ робôтникôвъ безъ занятя демонстрували по улицяхъ, а коли на вôзване поліціѣ не хотѣли розôйти тя, мусѣла поліція ужити оружія, а манифестанты кидали камѣнями. При тôмъ покалѣчено трохъ манифестантôвъ и одного поліціяна.

Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893, пôсля львôвск. год.

Вôдходять до

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·01	**10·41**	**5·26**	11·11	**7·36**	—
Пôдволочискъ	6·44	3·20	10·16	**11·11**	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	6·54	3·32	10·40	**11·33**	—	—
Черновець	6·36	—	10·36	3·31	**10·56**	—
Стрыя	—	—	10·26	7·21	3·41	**8·01**
Белзця.	—	—	9·56	**7·21**	—	—

Приходять зъ

	Поспѣшный		Особовый			
Кракова	3·08	6·01	**6·36**	**9·41**	9·35	—
Пôдволочискъ	2·48	**10·02**	**6·21**	9·46	—	—
Пôдвол. Пôдзам.	2·34	**9·46**	9·21	5·55	—	—
Черновець	**10·10**	-	**7·11**	7·59	12·51	—
Стрыя	—	—	**1·08**	9·06	**9·52**	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа товстѣ, означають пору нôчну вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

Въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к. австр. зелѣзниць державныхъ у Вѣдни (I. Johannengasse 29), якъ также въ бюрѣ информаційнôмъ ц. к. австр. зелѣзниць державныхъ у Львовѣ (улиця Третого Мая ч. 3. Готель Имперіяль) удѣляе ся устнѣ або письменнѣ поясненя въ справахъ дотычачихъ службы на ц. к. австрійскихъ зелѣзницяхъ державныхъ О скôлько пôдручники зôзваляють, можна также засягнути информацій вôдносячихъ ся до решты австро угорскихъ и заграничныхъ зелѣзниць

Въ информаційнôмъ бюрѣ ц. к австрійскихъ зелѣзниць державныхъ у Львовѣ ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Имперіяль) продае ся білеты полосовѣ и окружнѣ, пляны ѣзды и тарифъ у формѣ кишеневôй. Информаціѣ въ справахъ тарифовыхъ и перевозовыхъ.

Часъ поданый пôсля годинника львôвского, вôнъ рôзнить ся о 35 мінутъ вôдъ середно-европейского зелѣзничого): коли на зелѣзници 12 год., то на львôвскôмъ годиннику 12 год. и 35 мін.

нювавъ вѣтрякъ передъ очима пана де Морена, то вôнъ рисуючи не бачивъ нѣчого, анѣ не чувъ.

— Мои баґажѣ, мои баґажѣ! — кричавъ Осипъ — вôддайте менѣ мои баґажѣ! Вы злодѣѣ!

Бедуины смѣяли ся сердечно на видъ сего велитня зъ яснымъ волосемъ, почервонѣлого якъ буракъ, одягненого такъ якъ они, та не балакаючого ихъ мовою. Смѣхъ сей, хочь не голосный, бо Арабъ нѣколи не галасуе, навѣть коли найлучше бавить ся, довѣвъ Осипа до розпуки. Надѣя вôдобраня баґажѣвъ, по стратѣ котрыхъ гôрко нарѣкавъ, додала ему вôдваги. Переставъ говорити, що було дуже розумне, бо нѣхто его не розумѣвъ, прибѣгъ наразъ до верблюда и схопивъ свою дорогу валізу.

Теперь зрозумѣли его Бедуины и розгнѣвали ся. Пôдôйшли до Осипа и хотѣли его прогнати. Той поставивъ ся, вôдопхавъ своихъ противникôвъ, схопивъ на ново за валізу и хотѣвъ ѣѣ забрати. Арабы перестали смѣяти ся и стали мѣжь собою раду радити. Нарада тревала коротко; наразъ кинули ся на Осипа, пôрвали его и посадили на верблюда, привязавши сильно побôчь валізы. Вôдтакъ усѣли на инших верблюдôвъ и чимскорше вôдъѣхали.

Така се була подѣя, котру оповѣли панови Моренови.

— Чомужь — спытавъ вôнъ своего товмача — не перешкодивъ ты сему пôрваню и не покликавъ мене заразъ на помôчь мому слузѣ?

— Спершу не розумѣвъ я, о що йшло — вôдповѣвъ Алі — а коли прибѣгъ, було вже запôзно: въ однôй хвили пôрвали его.

— До якого поколѣня належать сѣ Бедуины? — спытавъ панъ де Моренъ.

— То волоцюги, не мають своего означеного поколѣня.

— А що се за чоловѣкъ, котрого привѣвъ ты зъ собою и котрого въ тôй хвили рисувавъ я? Чому не утѣкъ разомъ зô своими товаришами?

— Бо не належавъ до ихъ караваны. Вôдвѣвъ ихъ ажь ту, щобы зъ ними попращати ся, а дальше не мавъ ѣхати.

— Отже ты думаешь, що вôнъ не бувъ ихъ спôльникомъ?

— Нѣ, бувъ такъ само здивованый тымъ, що стало ся.

— Постарай-же ся дôзнати ся вôдъ него, въ котру сторону повезли мого слугу.

Бедуинъ хвилину вагавъ ся, а вкôнци сказавъ, що не знае нѣчого о замѣрахъ своихъ дотеперѣшныхъ товаришѣвъ.

— Чи знаешь бодай — спытавъ Алі — въ котру сторону мали ѣхати, закимъ пôрвали слугу? Чи ѣхали до Медины.

— Нѣ — вôдповѣвъ Бедуинъ — поѣхали на пустиню.

— Думаешь, що поѣдуть поза границю Геджасу?

— А вжежь, я того певный.

— Чи легко можна ихъ дôгнати?

— Годѣ, мають дуже добрыхъ верблюдôвъ.

— Правда, що добрыхъ, але надто обладованыхъ — замѣтивъ Алі.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

Бюро дневникôвъ и оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львовѣ

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонаментъ на всѣ дневники

по цѣнахъ оріґінальныхъ.

---

139 **Посылки.**

На цѣлу Галичину и Буковину выконую—вôдъ 1 клґр. почта франко — а то правдивои ароматичнои гербаты.

CONGO, добра, сильно натягаюча за . . .	½ кл.	1·40
MONING, родинна, знаменита въ смаку	„ „	1·60
KAYSOW, добôрна, въ цвѣтомъ melango	„ „	1·80
SUCHANG, знаменита	„ „	2·—
„ найлучша, ароматична .	„ „	2·50
ПОПОВА ориг. въ Москвы ч. 1. за фунтъ	„ „	2·10
ПОПОВА ориг. въ Москвы ч. 2 за фунтъ	„ „	2·65
ПОПОВА ориг. въ Москвы ч. 3. за фунтъ	„ „	3·35

Такожь высѣвки власного выробу по 1·40, 1·60, 1·80, и найлучшѝ 2·20 за ½ клґр.

Новысшѝ гатунки совѣстно поручає звѣстный выключный и головный складъ правдивыхъ хиньско-россійскихъ гербатъ

Адольфъ Зінґеръ, Львôвъ
ул. Сикстуска 17.

ГЕРБАТУ

Хиньско-россійску

поручає найдешевше

ФРИД. ШУБУТЪ

Львôвъ 126

Ринокъ число 45.

Торговля заложена въ р. 1789.

АЛЬБИНЪ КРАЄВСКІЙ

Вѣдень

IV. Wiedener Hauptstrasse 51.

Першій народный дôмъ комісовый и предприємство посылкове поручає и достарчає

!!!ВСЬО!!!

чого лише хто схоче и що въ объємъ торговлѣ и промыслу входить.

Цѣнники на жаданє высылає gratis. 120

ГАЛИЦКІЙ 11

БАНКЪ КРЕДИТОВЫИ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженємъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженємъ, всѣже знаходячѝ ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженємъ, будуть опроцентованѝ почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. Диренція.

Бюро оголошень и дневниковъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оріґінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-у"

може лише се бюро анонсы приймати

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручає

Товары камѣннѝ и шамотовѝ.

Плиты бѣлѝ и кольоровѝ. — Насады коминковѝ. Комплетнѝ урядженя для стаєнъ и оборъ.

На жаданє высылаємо катальоґи

заступники для **Галичины и Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперніка число 21.

ВѢДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІѢ

поручає

найновѣйше патентоване начинє кухонне зъ внѣ ґальванічно нікльоване, у внутрѣ повлечене чистою и дуже тревалою емалією.

До набутя у Ивана Шумана у Львовѣ

площа Бернардиньска и у всѣхъ большихъ торговляхъ зелѣза.

Поручає ся 9

торговлю винъ **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.**

Зъ друкарнѣ В. Лозинского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.